



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1305/2021
15.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жарко Вучковић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., које заступа пуномоћник Зоран Живановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2629/20 од 10.12.2020. године, у седници већа одржаној 15.04.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2629/20 од 10.12.2020. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2629/20 од 10.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 196/16 од 15.09.2020. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена ББ да тужиоцу исплати износ од 2.187.890,92 динара, са законском затезном каматом од 02.05.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени ВВ да тужиоцу исплати износ од 2.187.890,92 динара са законском затезном каматом од 02.05.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца у односу на оба тужена од досуђених износа до тражених износа од по 3.443.500,00 динара са законском затезном каматом на разлику од 31.03.2016. године до исплате, као и захтев тужиоца у односу на оба тужена за исплату законске затезне камате на износе од по 2.187.890,92 динара за период од 31.03.2016. године до 01.05.2016. године. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 536.904,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2629/20 од 10.12.2020. године, одбијена је жалба и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 196/16 од 15.09.2020. године у усвајајућем делу ст. 1, 2, 3. и 5. изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено

преко пуномоћника изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), који се у овом ревизијском поступку примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужених, као о изузетно дозвољеној ревизији, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Предмет тужбеног захтева у овом спору је исплата накнаде за извршене адвокатске услуге у управном поступку по захтеву за враћање одузете имовине. Спорно правно питање на које указује ревидент – питање пуноважности конкретне уговорне одредбе о адвокатској накнади у проценту од вредности имовине која је предмет враћања, није правно питање од општег интереса, већ је везано за конкретно чињенично стање и решење спорног односа странка. У побијаној одлуци изражен је правни став да је уговорање адвокатске накнаде у проценту од вредности предмета спора законито и легитимно, те да стога нису били испуњени услови за утврђење ништавости конкретне одредбе уговора применом члана 461. ЗОО, као ни за примену одредабе о тумачењу уговора из чл. 99. и 100. ЗОО. Такав правни став не одступа од судске праксе и владајућих правних схватања у тумачењу и примени права, тако да не постоји потреба за уједначавањем судске праксе ни новим тумачењем права. Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 03.06.2016. године, ради исплате, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде за тужене износи по 2.187.890,92 динара, односно укупно 4.375.781,84 динара, што на дан подношења тужбе представља динарску противвредност од по 17.771,15 евра односно укупно 35.542,32 евра (на дан подношења тужбе 1 евро је вредео 123,1147 динара).

С озбиром да је вредност предмета спора побијаног дела испод динарске противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан

подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић